

[Lizzie Lichtenberg]

bud eller private pasningsordninger. En børneydelse skal ikke betragtes som en social ydelse, men som et tilbud til forældrene for som nævnt at give dem større frihed i valget af pasningsmuligheder. Spørgsmålet om, hvilken model der lader sig gennemføre, er jo endnu uafklaret, og det samme gælder spørgsmålet om eventuel forlængelse af barselorloven. Det vil derfor være naturligt for udvalget at arbejde med disse spørgsmål.

Spørgsmål om hele handicapområdet – når jeg siger børn, mener jeg alle børn, det indbefatter også handicappede børn – var det måske på sin plads at lade indgå i udvalgets arbejde, så vi får en løsning af de handicappede børns pasningsproblem, deres opvækstvilkår, meget centralt placeret.

Ministeren behandler spørgsmålet om det forebyggende arbejde blandt børn, og her er sundhedsplejerskens råd til forældrene i børnenes første leveår grundlæggende for indsatsen.

Alle de fritidstilbud, der findes i de forskellige kommuner, spiller en stor rolle, ikke mindst det frivillige børne- og ungdomsarbejde. Stive offentlige systemer må ikke hindre børns mulighed for at deltage i disse aktiviteter. Det må tilstræbes, at der ikke efterhånden udvikles en afgrænset børnekultur, ungdomskultur, voksenkultur og ældrekultur, hvor aldersgrupperne lever hver deres liv, men at de laver noget sammen i fritiden. Skolen som centrum i lokalsamfundet kan være et godt samlingssted.

Fremtidens politik bygger ikke blot på en materiel, social løsning, men også på en kulturel. Isoleres barnet i et børneliv, får det intet liv; det skal opleve en barndom, der udvikler det til et menneskeliv og en tryk alderdom. Der skal være sammenhæng i tilværelsen.

Ingen andre kan som mor og far skabe en tryk og kærlig ramme om børnenes opvækst og give dem den vejledning og de normer, der er forudsætningen for, at de kan klare sig og trives som voksne. Der skal sættes grænser, og de skal overholdes, indtil børnene er modne til at tage et selvstændigt ansvar for sig selv også som familiemedlemmer.

Den fremtidige planlægning og lovgivning må ikke bare blive en fremskrivning af kendte begreber og løsningsmodeller; det ville være at følge udviklingen i bakspejlet. Der er opgaver, der skal løses her og nu, men i vort

valg af løsninger må vi ikke forskertse muligheden for at nå de langsigtede mål: større valgfrihed, mindre offentlig indflydelse, bedre mulighed for at give den næste generation en opvækst i kærlighed, at give den muligheder.

Her er de initiativer, socialministeren på regeringens vegne beskriver, en af løsningerne. Vore børn og vore børnebørn får da den opvækst, vi selv husker og sætter pris på, vore værdinormer må overgives fra generation til generation, vore færdigheder må gives videre til den næste generation, så den kan forme sine børns fremtid, som jo har alle muligheder i sig.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Fru Lizzie Lichtenberg indleder sit indlæg med at konstatere, at socialministeren mener, at børnepolitik er samfundspolitik, og det korrigerer fru Lizzie Lichtenberg til, at børnepolitik er familiepolitik. Jeg er enig med socialministeren i, at børnepolitik er samfundspolitik, fordi en lang række af samfundets funktioner og handlinger får indflydelse på børnene. Hvis man indskrænker børnepolitik til kun at være familiepolitik og til kun at beskæftige sig med spørgsmål om familien, synes jeg, det er en stor indskrænkning, og derfor vil jeg godt spørge fru Lizzie Lichtenberg: er det en korrektion af socialministerens børnepolitik, Det Konservative Folkeparti her lægger for dagen ved at sige: hold jer kun til familierne, og bliv fra samfundet med disse børn?

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):

Den konservative ordfører og socialministeren gør spørgsmålet om tid til et væsentligt element i deres indlæg her i dag. Jeg er meget enig. Spørgsmålet om flekstid er et meget centralt spørgsmål. Vi har set, at de borgerlige partier og arbejdsgiverne er enige om flekstidens velsignelser. Vi har set, at de overenskomster, som nu er blevet indgået, har fået indføjet muligheden for en 65 timers arbejdsuge. Konsekvensen af det er, at flere og flere kvinder, som sidder i underordnede funktioner på arbejdsmarkedet, nu kan trues med en 65 timers arbejdsuge. Konsekvensen